

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Όμως κάποτε, από τὸ βάθος τοῦ διεστραμμένου μυαλοῦ του, τοῦ ἐρχόντουσαν κι' ἰδέες πρὸς ἀνθρωπινές. Καὶ τότε, μὲ τὴ λιγούτῃ αὐτῇ καὶ φευγαλέα ἠθικῇ του, αἰσθανόταν ἀποτροπιασμό πρὸς τὸ ἐγκλήμα.

"Ο δολοφόνος Σαμπριάκ βρισκόταν ἐκεῖ πλάι τους!... Εἶχε, τώρα, στὰ χέρια του τὴν κόρη τῆς πεθαμμένης!...

"Αν ὁ Ρασκάς μπορούσε νὰ ἐκφράσῃ μὲ λόγια τῆς ἠθικῆς ἀναλαμπές του τῆς στιγμῆς ἐκείνης, θάλεγε:

—Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἀρπάξω, ἀπ' ὅπου τὴν βρῶ, τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεοπάρ, καὶ νὰ τὴν παραδώσω ὑπὸν καρδινάλιο!... Μά, τί θὰ τὴν κάνῃ ὁ καρδινάλιος;... Θὰ τὴν σκοτώσῃ!... "Οπως σκότωσε καὶ τὴν μητέρα της;... "Οχι!... Θέλει, μοῦ εἶπαν, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν, διὰ μέσου τοῦ Σαμπριάκ!... Μά μὲ ποῖον τρόπο!... Μοῦ τὸ εἶπαν κι' αὐτὸ!... Παντρεύοντας, ἀναγκαστικά, τὴν δεσποινίδα αὐτὴ μὲ τὸν Σαμπριάκ!... Δηλαδή μὲ τὸν δῆμιό τῆς μητέρας της!...

"Ο Κορινιὰν ἔβλεπε τὸν σὺντροφό του ὡς ἀγριεῖα δολοῦνα καὶ περισσότερο. "Εοφίγγε, τώρα, τῆς γροθιῆς του. Τὸν ἄκουσε πρὸς φιδύρι:

—"Οχι! Δὲν θέλω νὰ συντελέσω στὸ φριχτὸ αὐτὸν γάμο!... Πιὸ ἐκπληκτικὸς ὁ καλόγερος, ἔβλεπε τώρα τὸ Ρασκάς ν' ἀφαιρῆται, ν' ἀνοῖγῃ τὸ στόμα του, καὶ νὰ μὲν ἀκούνητος, μὲ μάτια θολωμένα. Τὸν ἄκουγε νὰ μουρμουρίζῃ, σὰν ν' ἀποτεῖνται σὲ κάποιο μακρινὸ καὶ ἀόρατο πρόσωπο:

—Καὶ τί εἶνε οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, συνέχισε ὁ Ρασκάς, πρὸς γὰρ νὰ στέκουσαν ψηλά, πρὲς ἐμὲ νὰ σερνῶμαστε στὴ λάσπη, σὰν βρώμικα καὶ καταραμένα ἔρπεντα;...

—Εἶνε τρελλοί! σκέφτηκε ὁ Κορινιὰν.

Καὶ κατόπιν φώναξε στὸ Ρασκάς:

—Ἐμπρός, ἀρχηγέ! Ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἤρθαμε ὡς ἐδῶ, ἔφυγε. Γυρίει πίσω στὸ Παρίσι!

"Ο Ρασκάς πετάχτηκε ἀμέσως ὀρθὸς καὶ τῖναξε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θέλει νὰ διώξῃ τῆς σκέψεως πρὸς τὸν βασιλὸν. Δὲν ἦταν ἄλλωστε συνηθισμένος ν' ἀντέχῃ σὲ συλλογισμούς, πρὸς ἀπαιτούσαν ἠθικὸ σθένος. Καὶ φώναξε:

—Θὰ τρελλαθῶ!...

Τράβηξε ὕψτερα τὸν Κορινιὰν γιὰ νὰ φύγουν. "Αφραν τ' ἀλογὰ τους στὸ καπνελεῖο ἐκεῖνο, καὶ ἐκίνησαν μὲ τὰ πόδια. Ἐπὶ γαῖαν στὸ σπῆτι, ὅπου ὁ Σαμπριάκ εἶχε παραμείνει κάπου δυὸ ὥρες. Στὸ παράμερο καὶ μουστιριῶδες σπῆτι τοῦ ἐκλαμπρότατου.

—Ξέρεις, πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ ἐπαυλὶς; ρώτησε, εἰρωνικά, ὁ Ρασκάς τὸν σὺντροφό του.

—"Αν κρῶμε ἀπὸ τὸ θλιμμένο ἐξωτερικὸ της, θὰ τὴν λένε σπῆτι τοῦ πόνου, ἀπάντησε ὁ Κορινιὰν. Μά ἡ σπῆτι τοῦ πόνου, τὸ λένε ἡ σπῆτι τοῦ διαβόλου, ἡ καὶ σπῆτι τοῦ ἡμιόγου, θὰν, μοῦ φαίνεται, σπῆτι προσωρσμένο γιὰ ἐγκλήματα μόνο!

—Μπράβο, καποκίνε! Θὰ τὸ πῶ σὺν καρδινάλιο! φώναξε ὁ Ρασκάς, γελώντας. Μάθε, λοιπόν, πῶς τὸ σπῆτι αὐτὸ ἀνέκει ὑπὸν ἐκλαμπρότατο... Εἶνε τὸ πῶς ἀγαπητὸ σπῆτι τοῦ Ρισελιέ!

"Ο καλόγερος βιάστηκε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του:

—Ρασκάς! Φίλε καὶ ἀρχηγέ μου! Τὸ σπῆτι, εἶπες, εἶνε τοῦ Ρισελιέ!... Καὶ δὲν τὸ προσέξα!... Χμ... Χμ... Εἶνε, ἀληθινὰ, θαυμαστὰ ἐπαυλὶς! "Ὁσοο, Ρασκάς, φίλε μου, μὴν ξεχνᾷς πῶς καὶ σὺ ἀμάρτησες!... Κι' ἂν τὸ ξεχνᾷς, θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ!... Σ' ἄκουσα προηγούμενως νὰ σκέπτεσαι

πῶς νὰ ἐμποδίσῃς κανένα φριχτὸ γάμο!...

"Ο Ρασκάς κλονίστηκε. Οἱ δυὸ κατάσκοποι κύτταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Συνεννοήθηκαν λοιπὸν μὲ τὰ βλέμματά των κι' ἔκαναν, πάλι, μιὰ προσωρινὴ ἀνακαχώχ.

—Πρέπει νὰ μπουίμε μέσα, πρόστασε ὁ Ρασκάς, μόλις φτάσῃς στὸ σπῆτι.

—Διάβολε! εἶπε ὁ καλόγερος. Καταλαβαίνω, θὰν μέσα τὸ κορίτσι!...

"Ο Ρασκάς χτύπησε τὴν πόρτα ἀπὸτομα καὶ θαρρετὰ. Κι' ὅταν ἓνα μαραμένο γυναικεῖο πρόσωπο, πρόσβαλε πίσω ἀπὸ μιὰ καγκελόφρακτὴ θυρίδα τῆς πόρτας, καὶ τοὺς ρώτησε ποιοὶ ἦσαν, ὁ Ρασκάς ἀπάντησε μὲ ἀγέρωχο ὕφος:

—"Αγγελιαφόροι ἀπὸ τὸν ἐκλαμπρότατο!

—Μαί, κυρία, πρόσθεσε ὁ Κορινιὰν. "Αγγελιαφόροι τοῦ Μεγάλου Καρδινάλιου!

"Η γυναικὴ ἐκείνη τοὺς πίστεψε. "Ἰσως νῆχε καὶ ἄλλωστε δὴ τὸν ἓναν ἀπ' αὐτούς. "Ανοίξε λοιπὸν τὴν πόρτα τόσο, ὅσο νὰ χερσίσουν νὰ περάσουν, καὶ ζανακλειώσῃς ἔπειτα ἀμέσως.

Τότε ὁ Ρασκάς, μὲ ὕφος καὶ τόνο ἀξιωματοῦχο, εἶπε:

—Φέρνουμε ἓνα ἐμπιστευτικὸ γράμμα γιὰ τὴν εὐγενεστάτῃ δεσποινίδα, τὴν "Αναιδα ντὲ Λεοπάρ!

—Δώστε το σὲ μέν'α! εἶπε ἡ ἐπιστάτρια.

"Ο Ρασκάς ἔρριξε μιὰ θριαμβευτικὴ ματιά στὸν Κορινιὰν!... Εἶχε κάνει διάνει! "Η "Αναιδα βρισκόταν στὸ σπῆτι αὐτὸ!

—"Οχι! εἶπε κατόπιν τῆς ἐπιστάτριας. "Εγὼ ἐντολὴ νὰ δώσω ὁ ἴδιος τὸ γράμμα στὴν δεσποινίδα. Πέστε με, παρακαλῶ!... "Ο κ. ντὲ Σαμπριάκ, πρὸς μόλις θάφυγε ἀπὸ δῶ, ὅπως ὑπολογίζω, εἶδε τὴν δεσποινίδα;... "Ο ἐκλαμπρότατος τὸν περιμένει, γιὰ νὰ μᾶθῃ ὅσα τοῦ εἶπε ἡ δεσποινίς!...

—"Αλλοίμονο!... Δὲν ἔγινε τίποτε, κύριε Ρασκάς! ἀπάντησε ἡ ἐπιστάτρια ἀναστενάζοντας.

—Πῶς... μὲ γνωρίζετε, λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρασκάς.

—Καὶ ποῖος δὲν σὰς γνωρίζει, κ. Ρασκάς! εἶπε, φιλοφρονητικά, ἡ ἐπιστάτρια. Κριμα!... "Ο κ. βαρώνος δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ στὴν δεσποινίδα οὔτε καὶ σήμερα!... Πιστεύετε πῶς ἡ δεσποινίς θὰ μιλήσῃ σὲ σὰς;

—Σὰς παρακαλῶ, νὰ τὴν εἰδοποιήσῃτε. Πέστε της πῶς φέρνω γράμμα γι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἐκλαμπρότατο καρδινάλιο!... Καὶ πῶς πρέπει νὰ μὲ δεχτῇ καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ!... "Εγὼ νὰ τῆς μεταδώσω καὶ προφορικὰ μερικὰ λόγια τοῦ καρδινάλιου!...

—Μάλιστα... Περάστε... Ὡς πῶ νὰ σὰς εἰδοποιήσουν, στὸ μεταξύ, καὶ κατ' ἐμὲ νὰ φάτε.

Τὰ μάτια τοῦ Ρασκάς ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ ἀγαλλίασι. "Ο Κορινιὰν σκεπτόταν τώρα μὲ τί τρόπο θὰ κατάρθωνε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σὺντροφό του, δίχως ὅμως νὰ παθῇ τίποτε ὁ ἴσιος.

"Η ἐπιστάτρια ἀνοίξε τώρα τὴν ἐσωτερικὴν πόρτα, γιὰ νὰ περάσουν οἱ δυὸ κατάσκοποι στὴν αἰθούσα.

Κάποιος ἀόριστος τρῦμος πέρασε ἀπὸ τὸ κορυτὸ τοῦ Κορινιὰν, ὅταν ἄκουσε τοὺς δυνατοὺς σῆρτες, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπιστάτρια τράβηξε, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα ἐκείνη.

Οἱ κατάσκοποι παρατήρησαν στὰ παράθυρα τῆς αἰθούσας, τὰ ἴδια σινδερῆνα κάγκελλα πρὸς βρισκόντουσαν καὶ σ' ἄλλα τὰ ἄλλα παράθυρα τοῦ σπῆτιο αὐτοῦ.

"Ο Ρασκάς ἐνοιώθη βαθεῖα περηφάνεια. Κανεὶς ἄλλος ἀπ' αὐτὸν, ἐν θὰ κατώθανε νὰ ἐνεργήσῃ μιὰ τέτοια πιτυχία... σὲ μιὰ τόσο λεπτὴ πρσοτολή.

—Τί φρονεῖς, καλόγερε; ρώτησε, χαρούμενος, τὸν Κορινιὰν.

—Μίλησε, ἄλλωστε θὰ σὲ σκοτώσω!... οὐράριζε ὁ Σαμπριάκ.

- Πώς πρέπει να τρέξω εὐθὺς νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἐκλαμπρότατο! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ πρὶν ἀκόμα καταλάβῃ ὁ Ρασκάς τί ἐσημαῖναν τὰ λόγια τοῦ συναδέλφου του, ὁ Κορινιάν εἶχε, μ' ἓνα πῆδημα, βρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν αἰθουσα, τὴν ὁποία ἐκλείσε μετὰ τοὺς ξυνατοὺς οὐρτες τῆς πόρτας.

Ἐτοί ὁ Ρασκάς ἔμεινε φυλακισμένος μέσα στὴν αἰθουσα!... Ἡ ἐπιστάτρια γύριζε τὴ στιγμή ἐκείνη μ' ἓνα δίσκο γεμάτο ὀρεκτικά καὶ δροσιστικά. Ἐκβάθη ὁμως ἀπὸ ὅσα τὰ μάτια τῆς ἔβλεπαν, ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ.

Ὁ Κορινιάν εἶχε ἀφήσει τὸν Ρασκάς νὰ οὐρλιάζῃ, καὶ νὰ προσπαθῇ, μάταια, νὰ παραδίῃ τὴν ἀπόρρητη ἐκείνη πόρτα, καὶ πλησίασε στὴν ἐπιστάτρια.

— Ἀναγνωρίζετε, καλὴ μου γυναῖκα, τὸν προδότη Ρασκάς!... Καὶ δὲν ἀναγνωρίζετε ἐμένα; τῆς εἶπε.

— Ὁχι!... Διηλαθῇ... ναί!... Εἰστε ὁ ἀδελφὸς Κορινιάν! ἀπάντησε ἐκείνη, ἔντρομη.

— Ὁ ἀδελφὸς Κορινιάν... Μάλιστα, κυρία!... Καλὰ κάνετε πού με ἀναγνωρίζετε!... Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ἐγγυώμουν γιὰ τὸ κεφάλι σας!... Ἐπειδὴ ὁ καρδινάλιος θὰ πιστεῦσε πὼς εἰστε σὺνένοχη μετὰ τὸν προδότη Ρασκάς!...

— Μὰ τί τρέχει; ρώτησε, τραυλίζοντας ἡ ἐπιστάτρια.

— Πῶσε νὰ οὐρλιάζῃς, ἔκτρωμα!... Μὰς ἔσπασες τ' αὐτιά! φώναξε τώρα ὁ Κορινιάν, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, στὸν φυλακισμένο Ρασκάς, εὐὸ πού ἐσκουζες ἄγρια κι' ἀπελπισμένα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξήγησε κατόπιν στὴν ἐπιστάτρια, πληρώνεται!... Δωροδοκεῖται!... Μισοδοθεῖται ἀπὸ κάποιον Γραγκαβέλι!... Ἡρθε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ἐξαπατήσῃ καὶ ν' ἀπαγάγῃ τὴ νεαρή δεσποινίδα!... Γιὰ νὰ τὸν πιάσω στὴν παγίδα, ἀναγκάστηκα νὰ προσποιηθῶ. Μόνο εἶμαι τὸν ἔπεισα πὼς θὰ τὸν βοηθοῦσα!... Καὶ τώρα, φεύγω!... Δὲν θὰ περάσουν τρεῖς ὥρες, κι' ὁ καρδινάλιος θὰ βρῶκεται ἐδῶ!...

— Μιὰ λέξι, ἀδελφέ μου!... μιὰ μόνο λέξι! τὸν παρακαλοῦσε ἡ ἐπιστάτρια, πού ἔτρεμε σὺγκορη.

— Μιὰ μόνο λέξι!... Βλέπετε τὸ ψηλὸ ἐκεῖνο δέντρο, ἐκεῖ πέρα!... τῆς εἶπε ἀπότομα ὁ Κορινιάν... Ἄν σὰς ξεφύγῃ ἓνας ἀπ' τοὺς δυό... Εἴτε ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπάρ, εἴτε ὁ προδότης Ρασκάς... θὰ σὰς κρεμάσουν ἀπὸ αὐτό!... Χαίρετε!... Φεύγω!

Κι' ὁ Κορινιάν ὥρμησε ἔξω τὸ δρόμο. Ὁ Ρασκάς, φρενιασμένος, ἔκανε διαβολομένον θόρυβο μέσα στὴν αἰθουσα. Ἡ ἐπιστάτρια, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, παρ' ὅλους τοὺς οὐρτες, γύρισε καὶ τὸ κλειδί στὴν κλειδωνία τῆς πόρτας.

Θὰ με κρεμάσουν! μονολογοῦσε, τώρα, ἡ ἐπιστάτρια. Μὰ ὁ ἐκλαμπρότατος ἔχει πολὺ καλὰ πὼς πρὶν βάλουν τὸ σκονὶ στὸ λαμό μου, ὅθω ἀρκετὸν καιρὸ γιὰ νὰ μιλήσω!... Καὶ γνωρίζω τόσα πολλά!...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Χάρης στὰ πελώρια πόδια του, ὁ Κορινιάν δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὸ καπηλεῖο, νὰ πηδήσῃ στὸ ἄλογό του, καὶ νὰ βρεθῇ, καλπάζοντας, στὸν δρόμο τοῦ Παρισιῦ.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ Παρίσι, ὁ καλὸγερός δὲν σταμάτησε τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου του. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τίς κατάρεις πού τοῦ ἐκτόξευαν οἱ δι' αἰσάτες. Ἐφτασε, τέλος, καὶ σταμάτησε στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, τοῦ Σαμπριάκ, δέπν τοῦ ἀλόγου του κυλίστηκε κάτω, ἀπὸ τὴν κούρσας.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔφτανε κι' ἀφιππεύει κι' ὁ Σαμπριάκ. Ὁ Κορινιάν τὸν εἶδε, κι' ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Δούλος σας, κύριε βαρῶνε!... φώναξε. Ταπεινὸς δούλος σας!... Καθὼς βλέπετε, εἶμαι πάντα ἀφωσιωμένος σὲ σὰς!

— Μπα!... Ὁ Κορινιάν! ψιθύρισε ὁ Σαμπριάκ, κατὰ πληκτος. Κι' ἐγὼ σὲ νόμιζα γιὰ πεθαμμένο, καλὲ μου ρασοφόρε!

— Εἶμαι δολοφώνος, κύριε βαρῶνε!... Ζῶ καὶ φροντίζω γιὰ τὴν εὐτυχία σας!... Παρατηρήστε πὼς ἀφωσιωμένος

οἶμαι!... Γιὰ χάρι δική σας, ἔτρεξα τόσο πολὺ καὶ βασάνισα τ' ἄλογό μου, τὸ ὁποῖο μοῦ στοίχιζε σαράντα πιστόλες!...

Ὁ Σαμπριάκ ἔβαλε τὸ πορτοφόλι του. Ἦταν γεμάτο χρυσὰ νομίσματα. Ὁ Κορινιάν χαμογελοῦσε μετὰ αὐταρέσκεια. Μὰ ὁ Σαμπριάκ τὸ ἔβαλε πάλι στὴν τσέπη του, καὶ εἶπε:

— Ἐξήγησέ μου πρῶτα, κατεργάρη, τὸ φέροσμά σου!... Καὶ τὴν ὥρην τοῦ φίλου σου, τοῦ Ρασκάς, στὴν ὑπόθεσι ἐκείνη τοῦ...

— Κύριε βαρῶνε! βιάστηκε νὰ πῇ ὁ Κορινιάν, γιὰ νὰ τὸν διακρίνῃ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ρισελιέ!

Ὁ Σαμπριάκ χλωμίσσε σὰν πεθαμμένος. Ἦτανε κανεὶς πὼς εἶδε ἔξω ἀπὸ τοῦ, τὴν λαμπρότητα.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Εἶχε κιόλας ἐτοιμασθῇ γιὰ τὴν ἀποφασιστικὴ πάλι. Ἀρπάξε, λοιπόν, τὸν Κορινιάν ἀπ' τὸν γυμνασά, καὶ τὸν ἔσυρε σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς.

— Τί πῆγες νὰ κάνῃς κεῖ πέρα!... Ποιὸς σ' ἔστειλε;... Μίλησε, ἀλλοῶς θὰ σὲ σκοτώσω!... οὐρλιάζε, τραβώντας τὸ σπαθί του.

— Ἀχ! ἀναστενάξε ὁ Κορινιάν, νὰ πού θὰ σκάσω κι' ἐγὼ σὰν τὸ ἄλογό μου!... Ἐνὰ ἄλλο, πού μοῦ κοστίζει ἐξήντα πιστόλες!...

Ὁ Σαμπριάκ ἔβαλε τὸ σπαθί στὴ θήκη κι' ἔβαλε πάλι τὸ πορτοφόλι του. Ἦ ἔκα και μόνη τοῦ πορτοφολιού, ἀκούσε μακρινὴ ἐπιδόρασι πάνω στὸν Κορινιάν. Τὸν ἀνακούφιζε καὶ τὸν ἐνθάρρυνε.

— Κύριε βαρῶνε! Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω όλα... τραύλισε, μετὰ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ πορτοφόλι.

Ὁ Σαμπριάκ κατάλαβε πὼς ὁ καλὸγερός δὲν ἐνούσε νὰ πούλῃ μετὰ πίστωση τὰ ὅσα ἤξερε, κι' ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πορτοφόλι.

— Πάρε, ἄθλιε! τοῦ εἶπε. Μίλησε... Μὴν ἐπιχειρήσῃς ὁμως νὰ μου πῇς ψέμματα... Θὰ σὲ τρυπήσω μετὰ τὸ ἴδιο τὸ σπαθί σου!

Ὁ Κορινιάν ἄρπαξε τὸ πορτοφόλι. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Ἦ γλῶσσα του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ:

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε βαρῶνε!... εἶπε. Ἀκούστε λοιπόν:

Ὁ Ρασκάς θέλησε νὰ σὰς ἐκδικηθῇ... Σὰς παραμόνεψε χυτὸς τὸ βράδυ... Πληροφορήθηκε πὼς κατοικεῖτε ἐδῶ, καὶ σὰς εἶδε ὅταν ἤρθατε γιὰ νὰ κοιμηθῇτε... Τὸ πρῶτό σας κατασκοπεύσε!...

Σὰς παρακολούθησε, μὰ δὲν τὸν ἀνέληφθηκατε, γιατί ἐρχόταν διακόσια τόσα βήματα πίσω ἀπὸ σὰς... Καὶ τώρα γνωρίζε, κύριε βαρῶνε!... Γνωρίζε!...

— Λέγε, λέγε, ἄθλιε!... φώναξε μετὰ λύσσα, ὁ Σαμπριάκ.

— Ἐρεῖ πὼς σὰς ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ἀρπάξετε ἀπὸ τὸν ἐκλαμπρότατο, τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ... Ἐρεῖ ἀκόμα πὼς τὴν φυλάκατε στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ καρδινάλιου!...

— Ὁ Ρασκάς τὸ γνωρίζει! ψιθύρισε ὁ Σαμπριάκ, κουνώντας μετὰ ἀμηχανία τὸ κεφάλι του.

— Ναί! κύριε βαρῶνε!... Μὰ ὁ ἀδελφὸς Κορινιάν ἀγρυπνοῦσε!... Ἐκινδύνευσε τὴ ζωὴ μου, γιὰ δική σας χάρι, κύριε βαρῶνε!...

Κατὰ πόρτα, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ὕψιστου, νὰ κλειδῶ τὸν προδότη σὲ μιὰ αἰθουσα τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου!... Τρέξατε ἐκεῖ!... Θὰ τὸν βρῇτε νὰ οὐρλιάζῃ μέσα στὴ φυλακή του!... Μὰ, σὰς παρακαλῶ, μὴν τὸν σκοτώσετε!... Σέρεστε, εἶνε πάντα φίλος μου!...

Ὁ Σαμπριάκ βρισκόταν κιόλας πάνω στὸ ἄλογό του. Τὸ κέντησε, κι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ τρέγῃ μετὰ καλπασμὸ, ἀφήνοντας τὸν Κορινιάν νὰ φωνάζῃ πίσω του:

— Προσέξτε, μὴν τὸν σκοτώσετε!... Εἶνε φίλος μου, σὰς εἶπα!...

Ὁ καλὸγερός κάθησε τώρα νὰ μετρήσῃ, μετὰ τὴν ἡσυχία του, τὸ περιεχόμενο τοῦ πορτοφολιού, πού ἦταν ὁ καρπὸς τῆς τιμίας ἐργασίας του.

— Λαμπρά! ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ του. Θὰ πάω τώρα νὰ τὰ πῶ όλα στὸν ἐκλαμπρότατο!... Ὁ ἀκούλουθῶ, ἔπειτα, τοὺς ἱππεῖς, πού ὁ Ρισελιέ θὰ στείλῃ εὐθὺς στὴν ἑπαυλὶ του. Θὰ δῶ τὸν Ρασκάς τρυπημένο πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τὸ Σαμπριάκ!... Καὶ τὸν Σαμπριάκ κρεμασμένο ἀπὸ τὸ ψηλὸ ἐκεῖνο δένδρον!... Ἐργά-

Τὸ ἀμάξι τοῦ Ρισελιέ ἦταν ἑτοιμὸ νὰ ἐκινήσῃ

στικα περίφημα!...

Λγο πιό ύστερα, ο αδελφός Κορινιάν τραβούσε προς τη Βασιλική Πλατεία, με κατεύθυνση προς το μέγαρο του έκλαμπρου πριγκιπάτου καρδινάλιου!...

Μπρός στο μέγαρο επικρατούσε μεγάλη κίνηση. Το άμαξι του Ρισελιό ήταν έτοιμο ν' ξεκινήσει.

—Διέβולה! μουρμούρισε ο Κορινιάν. Πρέπει νά βιαστώ... Πρέπει νά προφτάσω τόν καρδινάλιο...

Τό άπόγευμα πού ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν έβγαναν από τήν φυλακή του μοναστηριού, γιά νά κατασκοπεύσουν τόν Σαυμπριάκ και ν' άπογάγουν τήν Άναΐδα, ο κόμης Μωλουϊ καθόταν στή συνθησμένη του θέσι υπό πανδοχείο της Ραζαλίας Ουδάρ. Τήν επομένη ήσαν τά γενέθλια της κόρης της Ξενοδόχισσας, της Ρόζας. Το πανδοχείο βάδινε, επί τη ευκαιρία αυτή, μία μικρή εορτή. Κι' η Ρόζα είχε σκεφτή πώς θάταν μία καλή περίσταση γιά νά εύχαριστήση τόν κόμητα. Θά γαλούσε δηλαδή στήν εορτή, μαζί με τούς άλλους, και τόν Τραγκαθέλ. Φρόντιζε, λοιπόν, νά σερβίρη αΐς η ίδια τόν Μωλουϊ, έκείνου τό άπόγευμα, γιά νά τού πει:

—Ξέρετε, κύριε κόμη, πώς συμπληρώνω σήμερα τά εικοσι πέντε χρόνια της ζωής μου;

—Ναι, δεσποινε, τό ξέρω... Γνωρίζω πώς αύριο έχετε τά γενέθλιά σας, άπάντησε ο κόμης.

Μιά περαστική χαρά έλαμψε στό όρώαυ και ήρεμο πρόσωπο της νεάς. "Ο κόμης γνώριζε τή μέρα πού αυτή γεννήθηκε, και τή θύμωτά. Δέν τού ήταν λοιπόν άδιφορη.

—Αύριο τό πανδοχείο εορτάζει, τού είπε η Ρόζα. Θά ήταν τιμή μας, άν βλέπαμε και τόν κ. Τραγκαθέλ ανάμεσα στους φίλους μας...

—Σας υπόσχομαι νά τόν φέρω, δεσποινίς! είπε ο Μωλουϊ, χωρίς προσάθεια νά κρύψη τήν εύχαριστήσή του.

—Εύχαριστώ, κύριε κόμη, είπε εκείνη μέ τή γλυκειά φωνή της.

Προγραμματικώς, τήν άλλη μέρα, οι δύο φίλοι έφτασαν στό πανδοχείο έφριπτοι. Σέ λίγο κατέφθασαν κι' ο Μονταριόλ μέ τόν Πρασινάδα. Κι' έτσι, τήν ώρα πού ο Μωλουϊ, ο Τραγκαθέλ κι' ο Μονταριόλ, έώρτασαν στό πανδοχείο, τά γενέθλια της Ρόζας, ο Κορινιάν πήγαινε νά προδώση τούς πάντας και τά πιντά στον καρδινάλιο. Ήταν επίσης η ίδια ώρα πού ο Σαυμπριάκ έτρεχε νά πιάση τό Ρασκάς στήν επαυλή του Ρισελιό...

—Ζήτη ο Θεός!... φώναξε άσφαινα ο Μονταριόλ, σηκώνοντας τό ποτήρι του γεματο κρασί. Ζήτη ο Θεός!... Και τό ρούφησε όλο, χωρίς νά άνασάνη.

—Τί εινε αυτό, Μονταριόλ! τού είπε ο Τραγκαθέλ μέ ύφο, λίγο αϋστηρό.

—Εινε μεθυσμένος! πταύλισε η Πρασινάδας, πού μόλις κατόρθωνε νά στέκεται στα πόδια του.

—Είμαι χαρούμενος, δάσκαλε! άπάντησε ο Μονταριόλ. Χέες σας έθελπα άπελπισμένο...

—Και γεμίζατε τό μέγαρο του κόμητος μέ τις βλαστήμιες σας! είπε ο Τραγκαθέλ.

—Ήμουν λυπημένος, ήπου σάς έθελπα νά στενοχωριόστε, δάσκαλε!... Κι' ήγω τό φυσικό νά βλαστημώ όταν λυπάμαι... Σ' έμάς η βλαστήμια εινε όπως η εύλογία σέ άλλους!

Γέμισε κατόπιν ξανά τό ποτήρι του, και κάθισε.

—Καλά τάπατε, Μονταριόλ! είπε ο κόμης Μωλουϊ.

—Κι' όμως σεις, αγαπητέ μου κόμη, δέν βλαστημάτε ποτέ, είπε ο Τραγκαθέλ.

—Ναι, δέν έχω αυτή τή συνήθεια... Μά αυτό δέν εινε λόγος γιά νά μη βλαστημά κι' ο Μονταριόλ!

—Κι' έπειτα, είπε ο Πρασινάδας, ψευδίζοντας από τό κρασί, η βλαστήμια φέρνει δίψα!... Κι' αυτό εινε σπουδαίο!... Δέν μπορεί κανείς νά πίνη δ'χωρίς νά διψή!...

—Κόμη!... Πώς επιτρέπετε σ' αυτόν τόν κατεργάρη νά λαβαίνει μέρος στις όμιλίες σας; ρώτησε πειραγμένος ο Τραγκαθέλ.

—Έχετε, κάποτε, παράξενες ιδέες, φίλε μου Τραγκαθέλ! είπε

ο κόμης ντε Μωλουϊ.

—Ναι! Ναι, συμφωνώ κι' εγώ! φώναξε ο Πρασινάδας.

—Σιωπή, Πρασινάδα! διέταξε ο κόμης.

Και γυρίζοντας στον Τραγκαθέλ, τού είπε:

—Δέν θεωρώ τόν Πρασινάδα μόνο σαν ύπηρετή... Αύτός μόνος του θέλησε και προσκολληθήκε σέ μένα, από τή μέρα πού γνώρισε τό Σαυμπριάκ...

—Τί περίεργος ήπιότης πού είστε! είπε ο Τραγκαθέλ. Δέν σάς βλέτώ νά πηγαίνετε ούτε στήν αϋλή, ούτε σε ύποδοχες κυριών... "Ο κύκλος των σχέσεών σας εινε πολύ μικρός... Φορτέτε ρούχα ήπως όλοι μας!... Ξέρετε, κύριε κόμη! Μοί φαίνεται σαν μισά-θρσπος!... "Αχ!... "Αν είχα εγώ τόν τίτλο σας... Τ' δονομά σας!...

—Μά μου φαίνεται πώς έχετε ένα όνομα και σεις, κύριε Τραγκαθέλ!... "Όσο γιά τίτλο, άν σας χρειάζεται κανένας, μπορείτε νά πάρете τόν δικό μου, σας τόν χαρίζω... Φαντάζεσθε πώς μ' έναν τίτλο θά χειρίζεθε καλύτερα τό έλφος!... "Η πιστεύετε πώς θά τρώτε, τότε, μέ μεγαλύτερη δρεσί!... "Υπάρξε, άλλωστε, κάποτε κάποιος μεγάλος Τραγκαθέλ... "Εκείνος πού πολιορκήσε τήν Καρκαούνα, στό 1230... "Ισως νά βαστάτε από τή γενιά του!... Φροντίστε νά μάθετε... Είχε τόν τίτλο του ό ποκόμητος του Μπεζιέ!...

"Ο Τραγκαθέλ έγινε περίλυπος, και μέ φωνή πού τήν διέκοπτε η συγκίνηση, είπε:

—"Αν είχα έναν οινονήποτε τίτλο, κύριε Μωλουϊ, θά ήμου εύνηχης!... Δέν θά ξέπεφα στήν έκτίμησι του προσώπου, πού εινε, γιά μένα, τό πόν στή ζωή μου!... "Ενώ, τώρα, δέν με βλέπει, παρά σαν έναν άθλιο κατώκυπο... Γιά νά μου φαγερώση τήν περιφρόνησί της, μ' έκάλεσε νά παρευρεθώ σέ συνέντευξι, στήν όποια, σκοπώζω, δέν ήρθε!... Μ' άποφεύγει, σαν νά ήμου λεπρός!... Και σήμερα δέν ξέρω πού βρίσκεται η άγγελική αυτή ύπαρξι!... Ούτε ξέρω άν βρίσκεται έν ασφαλεία ή άν κινδυνεύει η ζωή της!... "Εγώ πού θά θυσιαζόμουν γι' αυτήν, σέ κάθε στιγμή, άγνωσ πού βρίσκεται!...

"Αλλά τό βαιο κι' άπότομο άνοιγμα της πόρτας, σταμάτησε τόν Τραγκαθέλ πάνω στο παραλήρημά του.

"Ήταν ο Ρασκάς!

Κατασκοινισμένος, μέ τά μαλλιά του άνω-κάτω από τό τρέξιμο, μέ πρόσωπο ήδρωμένο και καταλερωμένο, ήρθε και κυλιήθηκε, από τή θιασύνη του, μπροστά στον Μονταριόλ.

—Προσέχετε, κύριοι! φώναξε σαν τρελός. Κύριε Τραγκαθέλ! "Η δεσποινίς ντε Λεσπάρ κινδυνεύει!... Τή στιγμή αυτή, βρίσκεται τά χέρια του Σαυμπριάκ!... Κι' από αυτόν, θά πέση στα νύχια του Ρισελιό!...

Τά λόγια αυτά του Ρασκάς, έκαναν τούς τρεις φίλους ν' αλλάξουν εύθους τή σάσι των. "Ο Μονταριόλ τινάχθηκε πάνω, ρίχνοντας τό τραπέζι κάτω. "Ο Τραγκαθέλ κιντήρισε σαν λεμόνι, και τά μάτια του θούρκωσαν. "Ο Μωλουϊ μόνον, δέν έχασε τήν ψυχραιμία του, άλλ' έξωσε άπλώς τό σπαθί του.

Κάποια δυσπιστία γεννήθηκε ώστόσο στο δάσκαλο της όπλομαχίας, ο όποιος ρώτησε, ψιθυριστά τόν Μωλουϊ:

—"Ο Ρασκάς εινε κατασκόπος!... Μήν τυχόν τόν στέλνει ο καρδινάλιος;

—Μάς στήνει παγίδα! φώναξε εύθους ο Μονταριόλ, και σήκωσε τό χέρι του γιά νά χτυπήσει τό Ρασκάς.

"Αλλ' ο Μωλουϊ τού έπιασε, έγκάρως, τό μπράτσο, κι' έσωσε, έτσι, τόν Ρασκάς από μία γερή γροθιά. Και μέ τή συνθησμένη σ' αυτόν ήρεμία, είπε:

—"Οχι!... "Ο άνθρωπος αυτός δέν μάς άπατά.

—Σας εύχαριστώ, κύριε κόμη! φώναξε ο Ρασκάς. Δέν είμαι κατ'άσκοπος τώρα!...

(Άκολουθεί)

Οι δύο φίλοι έφτασαν στό πανδοχείο έφριπτοι.